

Dániel könyve – Százötvenedik

Ezékiel 37 értelmezése és jelentősége az utolsó napokra nézve

Jeff Pippenger

2024-03-21

Miután Ezékiel leírja a két nemzet eggyé válásának folyamatát, ezt követően azonosítja, hogy a nemzet felett Dávid király fog uralkodni, és hogy szövetségre lép velük, valamint hogy az Ő hajléka közöttük lesz.

És többé nem fertőztetik meg magukat bálványaikkal, sem utálatosságaikkal, sem semmiféle vétküikkel; hanem megszabadítom őket minden lakóhelyükről, ahol vétkeztek, és megtisztítom őket; így az én népemmé lesznek, én pedig Istenük leszek. És szolgám, Dávid lesz a királyuk; és egyetlen pásztora lesz mindnyájuknak; az én ítéleteim szerint járnak majd, rendelkezéseimet megtartják, és cselekszik azokat. És azon a földön laknak majd, amelyet szolgámnak, Jákóbnak adtam, amelyen atyáitok laktak; és azon laknak majd ők, fiaik és fiaik fiai mindörökké; és szolgám, Dávid lesz fejedelmük örökké. És békesség szövetségét kötöm velük; örökkévaló szövetség lesz az velük; elhelyezem és megsokasítom őket, és szenthelyemet közöttük állítom fel mindörökre. Hajlékom is velük lesz; igen, Istenük leszek, és ők az én népem lesznek. És megtudják a pogányok, hogy én, az Úr szentelem meg Izraelt, amikor szenthelyem közöttük lesz mindörökre. Ezékiel 37:23–28.

Ezékiel harminchetedik fejezete igen részletesen tárja elénk a száznegyvennégyezer elpecsételését. A két botnak egy nemzetté kell válnia, amikor az istenség egyesül az emberséggel, és király lesz felettük. Az az egy nemzet Isten utolsó napokbeli egyháza, akik a száznegyvennégyezer. A két bot Izrael északi és déli királyságának szétszórásának két időszaka. Ez a két bot az, akiket Pál „test”-ként azonosít, miközben Krisztust e test „fejé”-ként is azonosítja. Ezékiel Pál „fejé”-t „Dávid király”-ként, a „test”-et pedig „egy nemzet”-ként azonosítja.

Az 1856-ban az adventizmusnak adott üzenetben, amint azt Hiram Edson 1856-ban a „hét időről” szóló befejezetlen sorozata képviseli, Edson Ézsaiás könyve hetedik fejezetének hatvanöt éves prófeciájára utal mint arra a bibliai viszonyítási pontra, amely mindkét hét időszak kezdőpontjára vonatkozik. A hatvanöt éves időprófécia rejtélyes összefüggésben szerepel, hasonlóan a Jelenések könyvének azon szakaszaihoz, amelyek így szólnak: „akinek van füle a hallásra, hallja.” Ha vannak szemeid, amelyek képesek meglátni, és füleid, amelyek képesek megérteni, valami igen csodálatos rejlik abban a szakaszban.

Mert Szíria feje Damaszkusz, és Damaszkusz feje Recin; és hatvanöt esztendő múlva Efraim összetöretik úgy, hogy nem lesz többé nép. És Efraim feje Samária, és Samária feje Remália fia. Ha nem hisztek, bizony meg nem maradtok. Ézsaiás 7:8, 9.

A hatvanöt éves prófécia Kr. e. 742-ben kezdődött, és e hatvanöt éven belül, tizenkilenc évvel később, Kr. e. 723-ban Izrael északi királyságát Asszíria rabságba hurcolta, majd amikor ezek az évek Kr. e. 677-ben véget értek, Manassét Babilon fogságba vitte. E hatvanöt év a két nemzet

szétszórásainak végére vonatkozó beteljesedésekben is megjelent, amelyeknek Ezékiel elbeszélésében egy bottá kellett válniuk. Ezek rendre 1798-at, 1844-et és 1863-at jelölték. Azokban a versekben, amelyek az 1863-ban elutasított üzenetet azonosítják, különleges prófétai kijelentés található, amelybe a prófécia bele van foglalva.

A kijelentés lényege az, hogy egy nemzet „feje” annak fővárosa, a főváros „feje” pedig a király. Két tanút szolgáltatt e kijelentéshez, majd az egész próféciát és kijelentést ezzel a rejtélyes mondással zárja le: „Ha nem hisztek, bizony meg sem maradtok.” Ha nem hiszitek, hogy a király a fej, és hogy a fej a főváros, akkor nem maradtok meg.

Ezékiel nemzetének, amely az északi és a déli királyság két botjának egyesítéséből jön létre, királlyal kellett rendelkeznie, ami egy fő, ami a nemzet fővárosa. Ezékiel teljes szakasza a százhuszonnégyezer megpecsételésének prófétai jellemzőiről szól, amely az istenségnek az emberiséggel való egyesülését jelképezi a harmadik jaj iszlámja hetedik trombitájának megszólalási időszaka alatt.

A hetedik trombita megszólalásának napjai, a Jelenések könyve tizedik fejezetében, akkor kezdődtek, amikor „nem lesz többé idő”, vagyis 1844. október 22-én, amikor a harmadik angyal megérkezett. Ekkor János megtapasztalta annak a dátumnak keserűségét, és ott és akkor azt a parancsot kapta, hogy mérje meg a templomot, de hagyja el a szenthely és a sereg letaposásának ezerkétszázhatvan éves történetét, mert az az időszak a pogányoknak adatott.

És az angyal, akit láttam állni a tengeren és a földön, felemelte kezét az égre, és megesküvék arra, aki örökkön-örökké él, aki teremtette a mennyet és a benne levőket, a földet és a benne levőket, és a tengert és a benne levőket, hogy idő többé nem leszen; hanem a hetedik angyal szavának napjaiban, amikor majd trombitálni kezd, bevégeztetik az Isten titka, amint megjelentette az ő szolgáltnak, a prófétáknak. És a szózat, amelyet hallottam a mennyből, ismét szólt hozzám, és ezt mondta: Eredj, vedd el a nyitott könyvecskét, amely a tengeren és a földön álló angyal kezében van.

És odamentem az angyalhoz, és azt mondtam neki: Add nekem a kis könyvet. Ő pedig ezt mondta nekem: Vedd el, és edd meg; és megkeseríti a gyomrodat, de a szádban édes lesz, mint a méz. És kivettem a kis könyvet az angyal kezéből, és megettem; és a számban édes volt, mint a méz: de amint megettem, a gyomrom megkeseredett. És ezt mondta nekem: Ismét prófétálnod kell sok népek, nemzetek, nyelvek és királyok előtt. És adatott nekem egy vesszőhöz hasonló nád; és az angyal ott állt, és ezt mondta: Kelj fel, és mérd meg az Isten templomát, az oltárt, és azokat, akik abban imádkoznak. De a templomon kívül levő külső udvart hagyd ki, és ne mérd meg; mert a pogányoknak adatott: és a szent várost tapodni fogják negyvenkét hónapig. Jelenések 10:5–11:2.

A templom, amelyet Jánosnak 1844. október 22-én meg kellett mérnie, az a templom volt, amelyben „imádók” voltak. A pitvart ki kellett hagyni. Az a templom, amelynek oltára van, és amelyben imádók is vannak, a mennyei szentély szent helye. A pitvarban volt oltár, de azt ki kellett hagyni, így Isten szentélyében az egyetlen másik oltár a füstölőoltár, amely a Szenthelyen található. A harmadik angyal 1844-ben történt elérkezésekor, amely előképe volt a harmadik

angyal 2001. szeptember 11-én, a pecsételés idejének kezdetén bekövetkező elérkezésének, a templom csupán két részből állt.

A Szenthely az Egyház jelképe volt, amelyet Pál testként azonosít, a Szentek Szentje pedig a test fejének jelképe volt. A szenthely az emberiség jelképe, és a Szentek Szentje az istenség jelképe. Az oltár és az oltárról felszálló füst, amely felemelkedett és behatolt a Szentek Szentjébe, azt a pontot jelképezi, ahol az emberiség kapcsolatba lépett az istenséggel. Az emberiség csak hit által léphet be a Szentek Szentjébe, de a hívők tapasztalata a Szenthelyen helyezkedik el.

Ott kell enniük Isten Igéjét, amint azt a szent kenyerek asztalán levő kenyerek jelképezik. Ott kell világítaniuk az emberek előtt, és dicsőíteniük mennyei Atyjukat, amint azt a hétágú gyertyatartó jelképezi, amelyről azt a kijelentést kapjuk, hogy az egyházat ábrázolja. Ott kell kapcsolatba lépniük az istenséggel, miközben imáik Krisztus érdemeivel együtt felemelkednek magának az Isteni Lénynek jelenlétébe.

1798-tól 1844-ig a Templom Építőmestere felépítette az emberiség templomát, amelyet istensége templomával kívánt egyesíteni, de az emberiség fellázadt. 2001 óta ismét építi az emberiség templomát, amelyet a száznegyvennégyezer jelképez. Ezékiel szerint „Dávid király” uralkodik majd a nemzet felett, amely a halott, száraz laodiceai csontok völgyéből átváltozik ama hatalmas sereggé, amely a közelgő vasárnap törvény idején zászlóként emeltetik fel.

Júda déli királysága volt az a hely, ahol Jeruzsálem fővárosa állt, és a nemzet, a király és a főváros a „fej” jelképezik. Bizony, ha hisztek, megmaradtok. Az északi és déli királyság viszonyában Júda volt a „fej”; ott volt a főváros, és ez az a város, amelyet az Úr kiválasztott, hogy oda helyezze az Ő nevét. Az északi királyság volt a „test”. Salamon hitehagyása miatt az Úr ellenfeleket támasztott Salamon ellen. Ezen ellenfelek egyike Jeroboám volt, aki Izráel megosztott északi királyságának első királya lett.

És Jeroboám, Nébát fia, a cerédai efrátita, Salamon szolgája, akinek anyját Ceruának hívták, egy özvegyasszonynak a fia, ő is felemelte kezét a király ellen. Annak pedig ez volt az oka, hogy felemelte kezét a király ellen: Salamon megépítette Millót, és kijavította atyja, Dávid városának réseit. Jeroboám pedig vitéz, erős férfi volt; és Salamon, látva az ifjút, hogy szorgalmas, az őt József házában minden munkája fölé rendelte. És történt abban az időben, amikor Jeroboám kiment Jeruzsálemből, hogy Ahijjá, a silói próféta rátalált az úton; új ruhába volt öltözve, és csak ők ketten voltak a mezőn. Ekkor Ahijjá megragadta az új ruhát, amely rajta volt, és tizenkét darabra hasította. És ezt mondta Jeroboámnak: Végy magadnak tíz darabot, mert így szól az Úr, Izráel Istene: Íme, kiszakítom a királyságot Salamon kezéből, és neked adok tíz törzset. (De egy törzse megmarad neki szolgámért, Dávidért, és Jeruzsálemért, a városért, amelyet kiválasztottam Izráel minden törzse közül:)

Mivel elhagytak engem, és Ashtóretet, a sidóniak istennőjét, Kemóst, a móábiták istenét, és Milkómot, az Ammón fiainak istenét imádták, és nem jártak az én utaimon, hogy azt cselekedjék, ami kedves az én szemeim előtt, és hogy megtartsák rendelkezéseimet és végzéseimet, amint Dávid, az ő atyja cselekedett. Mindazáltal nem veszem ki kezéből az egész országot, hanem fejedelemmé teszem őt élete minden napjára szolgámért, Dávidért, akit

kiválasztottam, mivel megtartotta parancsolataimat és rendeléseimet. Hanem az ő fiának kezéből veszem ki az országot, és néked adom azt, mégpedig tíz törzset. Az ő fiának pedig egy törzset adok, hogy Dávidnak, az én szolgámnak mindenkor legyen előttem szövétneke Jeruzsálemben, abban a városban, amelyet kiválasztottam magamnak, hogy oda helyezzem nevemet. 1Királyok 11:26–36.

Az a nemzet, amely akkor jött létre, amikor Ezékiel egyesítette a két botot, „Dávidot” kellett hogy királyául bírja, és Dávid Jeruzsálemből uralkodott, abból a fővárosból, amelyet Isten arra választott, hogy oda helyezze az Ő nevét. Az északi tíz törzs a test jelképe volt, Jeruzsálem pedig a fej jelképe. Manassé bűnei miatt Júdát Kr. e. 677-ben fogságba hurcolták Babilonba, és ezzel kezdetét vette a déli királyság elleni „hét idő” szerinti szétszórás. Abban az időben az Úr elvetette Jeruzsálemet.

Mindazáltal az Úr nem fordult el nagy haragjának hevétől, amelyre Júda ellen gerjedt, mindama bosszantások miatt, amelyekkel Manassé ingerelte őt. És ezt mondta az Úr: Júdát is eltávolítom színem elől, miképpen eltávolítottam Izráelt, és elvetem e várost, Jeruzsálemet, amelyet kiválasztottam, és a házat, amelyről ezt mondtam: Ott lesz az én nevem. 2 Királyok 23:26, 27.

Jeruzsálemben, abban a „házban” helyezte el az Ő nevét, amelyet erre kiválasztott, és a város meg a ház elvettetett; de Zakariás által ígéret adatott, hogy az Úr ismét Jeruzsálemet fogja választani.

Akkor az ÚR angyala megszólalt, és ezt mondta: Seregek Ura, meddig nem könyörölsz még Jeruzsálemen és Júda városain, amelyekre immár hetven esztendeje haragszol? És az ÚR jóságos és vigasztaló szavakkal felelt az angyalnak, aki velem beszélt. Ekkor az angyal, aki velem társalgott, ezt mondta nekem: Kiáltsd ezt, mondván: Így szól a Seregek Ura: Nagy féltő szeretettel féltékenykedem Jeruzsálemért és Sionért. Igen igen megharagudtam a gondtalan pogány népekre; mert csak kevésbé haragudtam, ők pedig előmozdították a nyomorúságot. Azért így szól az ÚR: Irgalommal térek vissza Jeruzsálemhez; benne épül fel házam — így szól a Seregek Ura —, és mérőzsinór feszül ki Jeruzsálem fölött.

Kiáltsd még ezt, mondván: Így szól a Seregek Ura: Városaim a jólét miatt ismét eláradnak; és az Úr ismét megvigasztalja a Siont, és ismét kiválasztja Jeruzsálemet. Azután felemeltem szemeimet, és láttam, és íme, négy szarv. És mondtam a velem beszélő angyalnak: Mik ezek? Ő pedig felele nékem: Ezek azok a szarvak, amelyek szétszórták Júdát, Izráelt és Jeruzsálemet. Azután megmutatott nékem az Úr négy mesterembert. És mondtam: Mit jönnek ezek cselekedni? Ő pedig így szóla, mondván: Ezek azok a szarvak, amelyek szétszórták Júdát úgy, hogy senki sem emelhette fel a fejét; ezek pedig azért jöttek, hogy megrémítsék őket, és levessék a pogányok szarvait, amelyek felemelték szarvukat Júda földje ellen, hogy szétszórják azt.

És ismét fölemelém szemeimet, és látám, és ímé, egy férfiú mérőzsinórral a kezében. És mondtam: Hová mégy te? Ő pedig monda nékem: Jeruzsálemet megmérni, hogy lássam, mennyi a szélessége és mennyi a hosszúsága. És ímé, az angyal, aki beszélt velem, kiment, és egy másik angyal jött elébe, És monda neki: Fuss, szólj ennek az ifjúnak, ezt mondván: Jeruzsálem nyílt városként fog lakni a benne levő emberek és jószágok sokasága miatt. Mert

én, azt mondja az Úr, tűzfal leszek körülötte, és dicsősége leszek annak közepette. Jaj, jaj! Jöjjetek ki, és fussatok el az északi földről, azt mondja az Úr; mert az ég négy szele szerint szórtalak szét titeket, azt mondja az Úr. Szabadítsd meg magadat, ó Sion, te, aki Babilon leányánál lakozol. Mert így szól a Seregek Ura: A dicsőség után küldött engem azokhoz a nemzetekhez, amelyek kifosztottak titeket; mert aki titeket bánt, az az ő szeme fényét bántja.

Mert íme, kezemet rájuk emelem, és zsákmánnyá lesznek szolgálk számára; és megtudjátok, hogy a Seregek Ura küldött engem. Énekelj és örvendezz, ó, Sion leánya! Mert íme, eljövök, és közötted lakozom — így szól az Úr. És sok nemzet csatlakozik az Úrhoz azon a napon, és az én népemmé lesznek; és közötted lakozom, és megtudod, hogy a Seregek Ura küldött engem hozzád. És az Úr birtokba veszi Júdát mint az ő örökségrészét a szent földön, és újra Jeruzsálemet választja. Hallgasson minden test az Úr előtt, mert felkelt az ő szent lakóhelyéről. Zakariás 1:12–2:13.

Az Úr ígéretei arra nézve, hogy ismét Jeruzsálemet választja, akkor teljesedtek be, amikor az ókori Izrael a babiloni fogság után újjáépítette Jeruzsálemet; a próféták azonban inkább az utolsó napokról szólnak, mint azokról a napokról, amelyekben éltek. Az Úr „felkelt szent templomából” 1844. október 22-én, amikor felállt, és áthelyeződött a Szenthelyről a Szentek Szentjébe; ekkor „minden testnek” „hallgatnia” kellett az Úr előtt, mert elérkezett az engesztelés ellenképi napja, Habakuk KETTŐ-HÚSZ-nak megfelelően.

Az Úr azonban az ő szent templomában van: hallgasson előtte az egész föld. Habakuk 2:20.

Abban az időben Jánosnak, a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében, azt mondatott, hogy mérje meg a templomot, amelyet Zakariás látott, amikor „ismét fölemel” „szemeit, és látá, és ímé egy férfiú vala a kezében mérőszinórral”. Ekkor Zakariás így szólt: „Hová mégy te?” János pedig ezt mondta Zakariásnak: „Jeruzsálemet megyek megmérni, hogy meglássam, mennyi a szélessége és mennyi a hossza.” Jeruzsálem újjáépítésének története a hetvenévi fogság után, valamint annak a történetnek a menete, amely 1798-ban kezdődött, de lázadásban végződött, amikor a harmadik angyal 1844-ben megérkezett, egyaránt azonosítja azt a munkát, amely 2001. szeptember 11-én kezdődött.

A déli királyság, Jeruzsálem városa és Dávid király mindannyian azt a „fejet” jelképezik, ahol Isten jellemének kell megnyilvánulnia. Az északi királyság a „testet” képviseli, és amikor az Úr úgy határozott, hogy ismét „megkönyörül Jeruzsálemen”, és „megvigasztalja őt”, és ismét „kiválasztja őt”, akkor a száznegyvennégyezer elpecsételése utal, amely magában foglalja Laodicea halott, száraz csontjainak egybegyűjtését, majd ezt követően a csontok megelevenítését hatalmas sereggé.

Ezt a munkát Ezékiel harminchetedik fejezete ábrázolja, mégpedig az északi és a déli királyság által, amelyek hasonlatul szolgálnak annak a szövetségi ígéretnek a beteljesítéséhez kapcsolódó munkára, hogy törvényét a száznegyvennégyezer szívébe és elméjébe írja. A két bot közül az egyik, és csakis az egyik, fejként van azonosítva; és ha hiszed, ha szemeid képesek meglátni és füleid képesek megérteni, ez a másik botot testként azonosítja.

Ezt a tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

„Arra az alapra, amelyet maga Krisztus vetett meg, az apostolok építették fel Isten egyházát. Az Írásokban a templom építésének képe gyakran szolgál az egyház felépítésének szemléltetésére. Zakariás Krisztusra mint a Sarjadékra utal, akinek fel kell építenie az Úr templomát. A pogányokról is úgy szól, mint akik segítenek e munkában: „És a messzelakók eljönnek, és építeni fognak az Úr templomában”; Ézsaiás pedig kijelenti: „És az idegenek fiai építik falaidat.” Zakariás 6:12, 15; Ézsaiás 60:10.

E templom építéséről írva Péter ezt mondja: „Akihez járulván, mint élő kőhöz, amelyet ugyan az emberek megvetettek, de Isten kiválasztott és drága, ti magatok is mint élő kövek épültök fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokkal áldozzatok, amelyek Jézus Krisztus által kedvesek Istennek.” 1 Péter 2:4, 5.

„A zsidó és a pogány világ kőfejtőjében az apostolok munkálkodtak, köveket hozva elő, hogy az alapra helyezték azokat. Az efézusi hívőknek írt levelében Pál ezt mondta: „Azért immár nem vagytok jövevények és idegenek, hanem polgártársai a szenteknek, és házanépe az Istennek; kik fölépíttettek az apostoloknak és prófétáknak alapkövén, lévén a szegletkő maga Jézus Krisztus; akiben az egész épület szép renddel egybeillesztetvén nevededik szent templommá az Úrban; akiben ti is együtt építtetek Isten hajlékává a Lélek által.” Efezusbeliekhez 2:19–22.

„A korinthusiaknak pedig ezt írta: »Az Isten nekem adott kegyelme szerint, mint bölcs építőmester, fundamentumot vettem, és más épít arra. De mindenki vigyázzon, hogyan épít rá. Mert más fundamentumot senki sem vethet azon kívül, amely vettetett, amely a Jézus Krisztus. Ha pedig valaki erre a fundamentumra aranyat, ezüstöt, drágaköveket, fát, szénát, pozdorját épít; kinek-kinek munkája nyilvánvalóvá lesz: mert ama nap megmutatja, mivelhogy tűzben jelenik meg; és a tűz próbálja meg, kinek-kinek munkája milyen.« 1Korinthus 3:10–13.

„Az apostolok biztos alapra építettek, magára az Örökkévaló Kösziklára. Erre az alapra hordták fel a köveket, amelyeket a világból fejtettek ki. Az építők nem akadályok nélkül munkálkodtak. Munkájukat rendkívüli módon megnehezítette Krisztus ellenségeinek ellenállása. Meg kellett küzdeniük azoknak a vakbuzgóságával, előítéletével és gyűlöletével, akik hamis alapra építettek. Sokan azok közül, akik az egyház építőiként munkálkodtak, Nehémiás korának falépítőihez hasonlíthatók, akikről meg van írva: ‘A kik pedig a kőfalat építik vala, és a teherhordók, meg a rakodók, egyik kezökkel munkálkodnak vala, másik kezökben pedig fegyvert tartanak vala.’ Nehémiás 4:17.” Az apostolok cselekedetei, 595–597.